

53 לאסור את כל הקדרה, שפינן שנתן החלב טעם בתיבה שעליה
 54 נפל, הרי התיבה עצמה נעשית נבלה, דהיינו איסור 'בשר בחלב',
 55 ואף הבשר אסור באיסור עצמו, וממשיכה היא ואוסרת על ידי
 56 הטעם הנפלט ממנה את כל התיבות פולין אף בלא נייעור, ואף
 57 כאשר אין בחתיכה כדי לתת טעם בכל החתיכות אוסרתן מפני שהן
 58 מינה, וסבר רב שמין במינו אוסר במשהו.
 59 שואל מר זוטרא בנו של רב מרי את רבינא שאלה על דברי רב: אמר
 60 ליה מר זוטרא פריה דרב מרי לרבינא, מכדי [הרי] רב כמאן
 61 אמר לשמעיה - כדעת מי אמר את דינו, פריה יהודה, דאמר בכל
 62 התורה מין במינו לא בטיל, ולכן אין כל החתיכות מבטלות את טעם
 63 הבשר האסור הנפלט מהחתיכה שנאסרה. לימא פלינא אדרבא -
 64 האם נאמר שהמימרא של רב חלוקה על דברי רבא, דאמר רבא,
 65 קסבר רבי יהודה האוסר במין ומינו במשהו, שכל תערובת איסור
 66 בהיתר שהיא מין ומינו ומלבדם יש גם דבר אחר של היתר שאינו
 67 מינו, ויש בהיתר שאינו ממינם כדי לבטל רק את האיסור לבדו ולא
 68 את ההיתר שממין האיסור, הננו אומרים סלק את מינו כמי שאינו,
 69 ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו - ראה את ההיתר שממין האיסור
 70 כאילו אינו קיים ומדוד את ההיתר שאינו ממינם לבדו נגד האיסור,
 71 וכל שאין האיסור נותן בו טעם מבטל הוא את האיסור. ואף כאן, יש
 72 בקדרה רוטב וחתיכות, והחתיכות ממין החתיכה שנאסרה והרוטב
 73 אינו מינה, וכיון שבמשנתנו מדובר כשיש רוטב הרבה כדי ביטול
 74 החתיכה הנאסרת קשה מדוע אסר רב את כל החתיכות, והרי
 75 החתיכה האסורה מתבטלת ברוטב ואין לה לאסור אותן.
 76 משיבה הגמרא: אמר ליה רבינא למר זוטרא בריה דרב מרי, אי
 77 דנפל פרוטב רבה חבי נמי - החתיכות אכן מותרות, שהרוטב מבטל
 78 את החתיכה ושוב אינה אוסרתן. והכא - במימרא של רב כמאן
 79 עסקינן, דנפל פרוטב עבה המורכב משומן וחתיכות בשר קטנות,
 80 שכולו מין בשר ונחשב למין במינו עם החתיכה.
 81 הגמרא מבררת את עומק כוונת רב, ושואלת: וימא קסבר - ומה
 82 סבר רב כשאמר 'חתיכה נעשית נבלה', אי קסבר אפשר לכוהנו
 83 מותר - אם ניטול חתיכה היתר שנאסרה מבליעת איסור ונבשלה
 84 שוב בהיתר מרובה שאין האיסור הראשון לתת טעם בכולו תחזור
 85 החתיכה להיתרה, משום שהאיסור חוזר ומתפשט בין כל החתיכות
 86 בשוה, ולכן גם בה כבר אין טעם איסור, קשה חתיכה אמאי נעשית
 87 נבלה - מדוע אמר רב שהחתיכה נעשית כנבלה לאסור כנגד כולה
 88 ובמינה במשהו, והלא איסורה אינו עצמי אלא רק מחמת טיפת
 89 החלב הבלועה בה, ובכח הטיפה לאסור בשר רק עד מקום שטעמה
 90 מגיע. וכיון שטעם טיפת החלב לבדה אינו יכול להתפשט בכל
 91 החתיכות, היה לו להיתר את כולן. מסיקה הגמרא: אלא קסבר רב
 92 אפשר לכוהנו אסור - גם אם נבשל חתיכה הבלועה מאיסור עד
 93 שיתבטל הטעם שאסרה לא תשוב להיתרה, שכל שנאסרה הפכה
 94 להיות כאיסור עצמי לכל דבריה, ולפיכך אמר רב שחתיכת הבשר
 95 אוסרת את שאר החתיכות במשהו מדין מין במינו.
 96 הגמרא מביאה ראייה לדבריה: דאיתמר, רב ורבי חנינא ורבי יוחנן
 97 דאמרי, אפשר לכוהנו אסור. ושמואל ורבי שמעון בר רבי וריש
 98 לקיש דאמרי, אפשר לכוהנו מותר. ומאחר ורב סובר אפשר
 99 לסוחטו אסור פירש את המשנה שהחתיכה חוזרת ואוסרת חברותיה
 100 משום מין במינו, כדן איסור עצמי.
 101 מקשה הגמרא: וכי יתכן שקבר רב אפשר לכוהנו אסור,
 102 והאיתמר, כוותי בשר שנפל לתוך יורה של חלב רותחת, אמר רב,
 103 הכשר אסור והחלב מותר. הבינה הגמרא שמדובר באופן שלא היה
 104 בבשר כדי לתת טעם בחלב, ולכן היתר את החלב, והבשר נאסר
 105 משום שבלע מהחלב. ומעתה יש להקשות, ואי סלקא דעתך שרב
 106 סובר אפשר לכוהנו אסור,

1 כל הפריקין אסורין וקרינן ביה טעם מותרין, ויבואו להיתר לכבס
 2 גם כשיש להם חלוק אחר, ומכך שרבי יוחנן לא חשש לכך, יש
 3 להוכיח שאין אומרים סברא זו לענין איסור דרבנן, ואם כן גם לענינו
 4 יש להקל בזה.

5 מתרצת הגמרא: אכן גם שם היה לנו לומר סברא זו לאסור את
 6 הכביסה בכל האופנים, והתם מה שהתירו באופן שאין לו אלא חלוק
 7 אחד, הא אמר מר בר רב אשי שטעם הדבר מפני שאיזודו מוכיח
 8 עליו - חגורתו מוכיחה עליו שאין לו אלא חלוק אחד, שכל אדם
 9 כשמכבס את חלוקו, מכבסו בלא החגורה, מפני שהוא מעביר את
 10 החגורה לחלוק השני, וזה שאין לו אלא חלוק אחד, מכבסו עם
 11 החגורה, ובה מוכח שאין לו אלא חלוק אחד. מה שאין כן לענין
 12 סריקין המצויירים, ולענין אכילת שני אחים בשר וגבינה על שולחן
 13 אחד, שאין שום היכר לכך שהם שונים מאחרים, לא היתירו להם
 14 חכמים אף על פי שטעם האיסור אינו שייך בהם.

משנה

15 המשנה דלהלן עוסקת בדינם של בשר וחלב שנתבשלו זה עם זה,
 16 אימתי נאסרים הם ואימתי לא.
 17 טיפת חלב שנפלה על התיבה של בשר הנתונה בקדרה רותחת
 18 שאינה מכוסה, ולא הגיס את הקדרה מיד לאחר נפילת הטיפה, הדין
 19 הוא שאם יש בה [בטיפה] פנותן טעם - כדי לתת טעם באותה
 20 חתיכה, אסור לאכול את החתיכה, שנאסרה מבליעת החלב, ואין
 21 כל הקדרה מצטרפת לבטל את הטיפה. אבל אם ניער את הקדרה
 22 מיד בטרם הספיקה הטיפה לתת טעם בחתיכה, הדין הוא שרק אם
 23 יש בה פנותן טעם ככל אותה קדרה אסור לאכול את כל אשר
 24 בה, אבל אם אין בטיפה כדי לתת בה טעם הכל מותר, כולל החתיכה
 25 שעליה נפלה הטיפה מתחילה.
 26

גמרא

27 הגמרא דנה האם ניתן ללמוד מבשר בחלב לאסור טעם כעיקר בכל
 28 איסורי תורה: אמר אביי, הדין שאסור לאכול תערובת איסור אף
 29 כשסילק את האיסור עצמו וותר טעמו ולא ממשו, בעלמא - בכל
 30 איסורי התורה, מדאורייתא הוא, ונלמד במה מצינו מבשר בחלב
 31 שאסורים באכילה כשנתבשלו יחד אף אם סילקם זה מעל זה וותר
 32 רק הטעם, דאי סלקא דעתך - שאם יעלה בדעתך לומר שאיסור
 33 טעם כעיקר מדרבנן, אקשה לך, מפשר בחלב מאי טעמא לא
 34 גמרינן - מדוע איננו אומדים מבשר בחלב לאסור זאת מדאורייתא.
 35 ותשיבני, מבשר בחלב אי אפשר ללמוד לשאר האיסורים, דהדוש
 36 הוא - שאיסור בשר בחלב הוא דין מיוחד, ולכן אי אפשר ללמוד
 37 ממנו לשאר האיסורים. אחזור ואשאלך, אי הדוש הוא, אף על גב
 38 דליכא נותן טעם נמי - ייאסרו אף כאשר נתערבה כמות קטנה
 39 שאינה יכולה לתת טעם במין השני, שהרי יש כאן בשר בחלב, ומדוע
 40 תלתה המשנה את האיסור בכך שנתנה הטיפה טעם בבשר, אלא על
 41 כרחק אין איסורם של בשר בחלב נחשב לחידוש, ולפיכך אסורים הם
 42 רק בנתינת טעם ככל איסורי התורה. וממילא גם את הדין שטעם
 43 כעיקר ניתן ללמוד מהם לשאר דיני התורה.
 44 רבא דוחה את ראייתו של אביי: אמר ליה רבא, לעולם איסור
 45 בשר בחלב חידוש הוא, ואי אפשר ללמוד ממנו לטעם כעיקר בשאר
 46 איסורים, והטעם שאינם אסורים זה את זה אף בפחות מנתינת טעם,
 47 שרק בדרך בשול אסרה אותם התורה, שנאמר (שמות לד כ) 'לא
 48 תבשל גדי בחלב אמו', וכל ביטול נותן טעם, הרי שעל כך הקפידה
 49 התורה.
 50 רב מבאר שכוונת המשנה ברישא לאסור את כל הקדרה: אמר רב,
 51 כוונת המשנה באמרה 'אם יש בה בנותן טעם באותה חתיכה אסור',
 52

חולין דף קח עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום רביעי) קלה

44 יחד ביורה גדולה שהיה בה כזית מכל אחד, ונטל משם חצי זית בשר
45 וחצי זית חלב ואכלם.
46 מביאה הגמרא את המשך המימרא: **וְלֹא אָמַר, אֶף לֹקֵה עַל פְּשֻׁלוֹ**
47 **שֶׁל כֹּזֵית הַמְּוֹרֵב מִבֶּשֶׂר וְחֵלֶב, שֶׁכֵּיּוֹן שֶׁשֶׁם אִיסוּרָם אֶחָד מִצְטַרְפִּים**
48 **לְכֹזֵית אֶף בְּבוֹאוֹ לְבִשְׁלָם. וְכֵן תִּנִּי לֹא בְּמִתְנִיתִיו, בְּשֵׁם שְׁלֹקָה עַל**
49 **אֲכִילָתוֹ שֶׁל כֹּזֵית מִבֶּשֶׂר וְחֵלֶב יַחְדָּיו, כִּי לֹקֵה עַל פְּשֻׁלוֹ.**
50 ממשיכה הברייתא: **וְכֵּאֵי זֶה פְּשֻׁל אָמְרוּ שְׁחִיבִים עֲלָיו בְּבֶשֶׂר**
51 **בְּחֵלֶב, כְּפֶשֶׁל שְׁאֲחָרִים** – גוים) **הֵיוּ אוֹכְלִין אוֹתוֹ מִחֶמֶת פְּשֻׁלוֹ,**
52 **דְּהֵינּוּ בְּמִבּוּשֶׁל כֹּל צִרְכּוֹ.**
53 הגמרא חוזרת לדין אפשר לסוחטו, ומביאה בזה מחלוקת תנאים:
54 **וְדִין אֲפֻשֶׁר לְסוֹחְטוֹ עֲצָמוֹ תִּנְיָא הִיא, דְּתִנְיָא טַפַּת חֵלֶב שְׁנַפְלָה**
55 **עַל הַחֲתִיכָה שֶׁל בֶּשֶׂר שֶׁבְּקִדְרָה רוֹתַחַת, בִּיּוֹן שְׁנִתְנָה הַטִּיפָה מֵעַם**
56 **בְּחֲתִיכָה הַחֲתִיכָה עֲצָמָה נַעֲשֶׂת נְבִלָה, וְאֶף טַעַם הַבֶּשֶׂר שְׁבָה נַעֲשֶׂה**
57 **אִיסוּר עֲצָמִי, וְלִפְיֵךְ חוֹזֵר וְאוֹסְרָת אֵת כָּל הַחֲתִיכוֹת בּוֹלֵן, גַּם**
58 **כְּשִׁישׁ בְּהֵן יוֹתֵר מִשְׁשִׁים נִגְדָה, מִפְּנֵי שְׁהֵן מִיָּנָה, וּמִיּוֹן בְּמִינֵי אוֹסֵר**
59 **בְּמַשְׁהוֹ, דְּבִרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִין הַטִּיפָה אוֹסֵרֵת אֵת**
60 **הַקִּדְרָה וְאֶף לֹא אֵת הַחֲתִיכָה שְׁעֵלֶיהָ נִפְלָה, עַד שְׁתִּתְּנֵן הִיא עֲצָמָה**
61 **מֵעַם בְּרוֹמְבִּיב וּבְקִיפָה וּבְחֲתִיכוֹת, וְאוֹ אוֹסֵרֵת אֵת כָּל הַקִּדְרָה. מְבִיאה**
62 **הַבְּרִיתָא אֵת הַכְּרַעַת רַבִּי: אָמַר רַבִּי, נִרְאִין דְּבִרֵי רַבִּי יְהוּדָה**
63 **שֶׁהַחֲתִיכָה נֹאסֵרֵת וְאוֹסֵרֵת אֵת כָּל הַחֲתִיכוֹת פְּשֻׁלָא נִיעֵר – עִירַב אֵת**
64 **הַקִּדְרָה וְשֻׁלָא כְּפָה אוֹתָהּ לְאַחַר נִפְלִית הַטִּיפָה, וְנִרְאִין דְּבִרֵי חֻכְמִים**
65 **שְׂאִינֵם נֹאסֵרִים עַד שִׁיחָא בְּטִיפָה כְּדִי לְתַת טַעַם בְּכוֹלֵן בְּשִׁנְיַעַר וּבְכָּה**
66 **– אוֹ כִּיסָה, שְׁעַל יְדֵי כִּי עוֹלָה הַרוֹטֵב וּמְכַסָּה אֵת הַחֲתִיכוֹת, וְהִרִי הוּא**
67 **כְּאִילוֹ נִפְלָה הַטִּיפָה מִתְחִילָה אֶל הַרוֹטֵב.**
68 מבררת הגמרא את כוונת רבי, ושואלת: **מָאִי – מַה הַכוּוּנָה בְּאִמְרוֹ**
69 **שֶׁנִּרְאִין דְּבִרֵי רַבִּי יְהוּדָה שֶׁשֻׁלָא נִיעֵר וְלֹא כְּפָה, אִילִימָא – אִם נֹאמֵר**
70 **שֶׁכוּוּנָתוֹ לְאוֹפֵן שֻׁלָא נִיעֵר בְּלָל וְלֹא כְּפָה בְּלָל, מְדוּעַ נִרְאוּ לוֹ בֹּזֵה**
71 **דְּבִרֵי רַבִּי יְהוּדָה שֶׁכֵּל הַקִּדְרָה נֹאסֵרֵת מִן הַחֲתִיכָה, וְהִלָּא מְבַלְעֵ בְּלַעַ**
72 **מִפְּלַט לֹא פְּלַט – בְּלֹא נִיעוּר וְכִיסוּי בּוֹלַעַת הַחֲתִיכָה אֵת הַטִּיפָה**
73 **וְאִינָה מִפְּלִיטָתָה אֶל עֵבֶר שֶׁאֵר הַחֲתִיכוֹת, וְאִינָה יִכּוֹלָה לְאוֹסְרוֹ.**
74 **וְאִלָּא תֹאמְרוּ שֶׁהַכוּוּנָה בְּלֹא נִיעֵר שֻׁלָא נִיעֵר בְּתַחֲלָה מִיַּד עִם נִפְלִית**
75 **הַטִּיפָה אִלָּא בְּסוּף, לְאַחַר שֶׁנֹּאסֵרֵת אוֹתָהּ הַחֲתִיכָה, וְכֵן לֹא כְּפָה**
76 **בְּתַחֲלָה אִלָּא בְּסוּף, וְנֹאסֵרֵת הַחֲתִיכָה מִהַטִּיפָה וְכַשְׁנִיעֵר אוֹ כִּיסָה**
77 **לְאַחַר מִכֵּן חוֹזֵר וְאוֹסֵרֵת אֵת שְׂאֵר הַחֲתִיכוֹת, אִם זֹו כּוּוּנָתוֹ, קֶשֶׁה**
78 **אָמְרֵי – מְדוּעַ אִסֵּר אֶף אֵת אוֹתָהּ הַחֲתִיכָה וְכֵל שֶׁכֵּן אֵת הַשְּׂאֵר, הֵא**
79 **בְּלַעַ וְהֵא פְּלַט – הִרִי בְּלַעַ וְפִלְטָה, וְאֶף שֶׁנֹּאסֵרֵת הַחֲתִיכָה כְּשֶׁבְּלַעַה**
80 **אֵת טִיפַת הַחֵלֶב, כַּשְׁנִיעֵר אוֹ כִּיסָה לְאַחַר מִכֵּן שְׁבָה וְפִלְטָתָה וְנִתְפּוֹרָה**
81 **הַטִּיפָה בְּכֵל הַקִּדְרָה, וְכֵל שְׂאִין בָּהּ לְתַת טַעַם בְּכוֹלָה צִרִיכָה גַּם**
82 **הַחֲתִיכָה לְחוֹזֵר לְהִיתֵרָה, שְׁהִרִי עֵתָה אִין בָּהּ טַעַם חֵלֶב. מְסִיקָה**
83 **הַגְּמָרָא: קָבֵר רַבִּי אֲפֻשֶׁר לְסוֹחְטוֹ אָסוּר, וְכַשְׁנֹאסֵרֵת הַחֲתִיכָה**
84 **נַעֲשֶׂה אֶף הַבֶּשֶׂר שְׁבָה אִיסוּר עֲצָמִי, וְכַשְׁנִיעֵר אוֹ כִּיסָה לְאַחַר מִכֵּן**
85 **חוֹזֵר וְאוֹסֵרֵת אֵת שְׂאֵר הַחֲתִיכוֹת אֶף בְּאַלְף, כְּדִין מִיּוֹן בְּמִינֵי. וְלִמְדוּ**
86 **שְׂרִי וְרַבִּי יְהוּדָה סוֹבְרִים אֲפֻשֶׁר לְסוֹחְטוֹ אָסוּר.**

1 קשה, אף הקלב אמאי מותר, והלא קלב נבלה הוא – החלב המועט
2 שנכנס אל חתיכת הבשר ואסרה בלע אף הוא מטעם הבשר ונאסר,
3 ועל הצד שאפשר לסוחטו אסור נהפך החלב הזה לאיסור עצמי
4 כנבלה, וכשחוזר ונפלט מהחתיכה אל היורה על ידי הרתיחה דינו
5 לאסור כנגד כולו, ולדעת רב שמין במינו אינו בטל היה לו לאסור
6 את כל החלב שביוורה במשחו.
7 מנסה הגמרא לתרוץ: **לְעוֹלָם קָבֵר רַב** בדבר שנאסר שאפשר
8 **לְסוֹחְטוֹ אָסוּר, וְשֵׁאֵי הֵתֵם בְּחֵלֶב שִׁישׁ בּו טַעַם בֶּשֶׂר, דְּאָמַר קָרָא**
9 **(שְׁמוֹת כ"ג ט') 'לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אָמִי', וּמִכֵּן שֶׁתִּלָּה הַכְּתוּב אֵת**
10 **הָאִיסוּר בְּגִדֵי יֵשׁ לְלַמּוֹד שֶׁרַק אֵת הַגְּדִי אָסְרָה תוֹרָה כְּשֶׁהַתְּבַשֵּׁל**
11 **בְּחֵלֶב וְלֹא אֵת הַחֵלֶב. הַגְּמָרָא דוּחָה אֵת הַתִּירוֹץ: וְכִי יִתְכַן שֶׁכְּבֵר רַב**
12 **גְּדִי אָסְרָה תוֹרָה וְלֹא חֵלֶב, וְהֵא אִיתְמַר, חֲצִי זֵית בְּשֶׂר וְחֲצִי זֵית**
13 **חֵלֶב שְׁבִישְׁלֵן זֶה עִם זֶה וְאִכְלוּן, אָמַר רַב, לֹקֵה עַל אֲכִילָתוֹ, שֶׁאִכַל**
14 **כֹּזֵית מֵאִיסוּר בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב, וְאִינֵן לֹקֵה עַל פְּשֻׁלוֹ, מִשּׁוּם שֶׁבִישַׁל רַק**
15 **חֲצִי שִׁיעוּר מִכֵּל אֶחָד מֵהֵם. וְאִי סִלְקָא דְעֵתְקָה שֶׁרַב סוֹבֵר גְּדִי אָסְרָה**
16 **תוֹרָה וְלֹא חֵלֶב, קֶשֶׁה, אֲאִכִּילָה אָמְרֵי לֹקֵה, וְהִרִי חֲצִי שִׁיעוּר הוּא,**
17 **שֶׁרַק הַבֶּשֶׂר שֶׁאִכַל אָסוּר הִיָּה וְהַחֵלֶב לֹא, וְאִכַל רַק חֲצִי זֵית אִיסוּר.**
18 מתרצת הגמרא: **אִלָּא לְעוֹלָם קָבֵר רַב חֵלֶב נְמִי אָסוּר** ולא רק
19 **הַבֶּשֶׂר, וְלִפְיֵכְךָ לֹקֵה עַל אֲכִילַת שְׁנֵי חֲצָאֵי הַזֵּיתִים, וְהֵכָא בְּמִימְרָא**
20 **שֶׁל רַב שֶׁהַחֵלֶב שֶׁנִּפְלָה בּו חֲתִיכַת בֶּשֶׂר מוֹתֵר בְּמָא עֶסְקִינָן, כְּגוֹן**
21 **שְׁנַפְּלָה הַבֶּשֶׂר לְתוֹךְ יוֹרָה רוֹתַחַת, דְּמַבְּלַע בְּלַע מִפְּלַט לֹא פְּלַט –**
22 **שִׁבְעַת רִיתַחַת הַיּוֹרָה יִכּוֹל הַבֶּשֶׂר לְבִלוּעַ אֵת טַעַם הַחֵלֶב, וְלִכֵּן נֹאסֵר,**
23 **אֶךְ אִינֵן יִכּוֹל לְהַפְּלִיט אֵת הַחֵלֶב שֶׁבְּלַע לְתוֹךְ הַיּוֹרָה כֹּל עוֹד לֹא נָחַה**
24 **מִרְתִּיחָתָהּ, וְאִין בְּתוֹךְ הַחֵלֶב שֶׁבִיּוֹרָה מֵאוֹתוֹ הַחֵלֶב שֶׁנִּבְלַע בְּחֲתִיכַת**
25 **הַבֶּשֶׂר. שׁוֹאֵלֵת הַגְּמָרָא: סוּף סוּף כִּי נִיִּיחַ הָרַךְ פְּלִיט – כְּשֶׁתִּנּוּחַ**
26 **הַיּוֹרָה מִרְתִּיחָתָה תִּפְלוֹט חֲתִיכַת הַבֶּשֶׂר אֵת הַחֵלֶב שֶׁבְּלַעַה, וְאוֹ**
27 **יֹאסוּר חֵלֶב זֶה אֵת הַיּוֹרָה. מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא: רַב דִּיבֵר בְּשִׁקְדָם וְסִילְקוֹן**
28 **לְבֶשֶׂר בְּטֵרֵם נָחַה הַיּוֹרָה מִרְתִּיחָתָהּ, וְלֹא פִלַט בָּהּ אֵת הַחֵלֶב, וְלִכֵּן**
29 **אִינָה נֹאסֵרֵת.**
30 הגמרא דנה בדין חצי זית בשר וחצי זית חלב שנתבשלו יחדיו,
31 ומבארת את דברי רבי: **גּוּפָא, חֲצִי זֵית בְּשֶׂר וְחֲצִי זֵית חֵלֶב שְׁבִישְׁלֵן**
32 **זֶה עִם זֶה וְאִכְלוּן, אָמַר רַב, לֹקֵה עַל אֲכִילָתוֹ וְאִינֵן לֹקֵה עַל**
33 **בְּשֻׁלוֹ. מְקֶשֶׁה הַגְּמָרָא: מַה נְּפִשְׁךָ, אִי סִבֵּר רַב שְׁשֵׁנֵי חֲצָאֵי הַזֵּיתִים**
34 **מִצְטַרְפִּין זֶה לְזֶה מִשּׁוּם שֶׁמְשַׁנְיָהם נוֹצֵר אִיסוּר אֶחָד, אֲבִישׁוּל נְמִי**
35 **לִילְקִי – יִלְקֵה גַּם עַל בִּישׁוּלָם, שְׁהִרִי בִישַׁל כֹּזֵית מֵאִיסוּר בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב,**
36 **וְאִי סִבֵּר שֻׁלָא מִצְטַרְפִּין מִשּׁוּם שֶׁכֵּל עוֹד לֹא נִתְבַשְׁלוּ יַחְדָּיו אִין דְּבֵר**
37 **הַמַּחְבְּרָם זֶה לֹזֵה, וְכַשְׁנֹאסֵרֵת הַתוֹרָה לְבִשְׁלַת בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב נִתְכוּוּנָה רַק**
38 **לְאוֹפֵן שִׁישׁ בְּכֵל אֶחָד שִׁיעוּר כֹּזֵית, וְלִכֵּן אָמַר שְׂאִינֵן לֹקֵה עַל**
39 **בִּישׁוּלָם, אֲאִכִּילָה נְמִי לֹא לִילְקִי – אֶף עַל אֲכִילַת זֵית זֶה לְאַחַר**
40 **הַבִּישׁוּל לֹא יִלְקֵה, שְׁהִרִי לֹא חַל עֲלֵיהֶם אִיסוּר בֶּשֶׂר בְּחֵלֶב**
41 **מְדֹאֲרִיתָא. מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: לְעוֹלָם לֹא מִצְטַרְפִּי, וְכַשְׁבִּישַׁל חֲצִי**
42 **זֵית בֶּשֶׂר וְחֲצִי זֵית חֵלֶב אִכֵּן אִינֵן לֹקֵה עַל אֲכִילָתָם, וְבִמְהַ אָמַר רַב**
43 **שְׁלֹקָה עַל אֲכִילַת כֹּזֵית מִשְׁנִיחֵם, כְּבָא מִיּוֹרָה גְּדוֹלָה – כְּשֶׁנִּתְבַשְׁלוּ**